

РЕШЕНИЕ

№ 4072

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав**, в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4743** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Делото е образувано по жалба до Административен съд София – град, вх. № 14311/28.05.2020 г. от Т. И. Т., против ЗАПОВЕД № 8121к-5564/30.03.2020 г. на министъра на Министерство на вътрешните работи, с която жалбоподателят, от началник на Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е бил преназначен на длъжността „началник“, Сектор „Охранителна Полиция“, при Районно управление на МВР – А., след подадено от него заявление за това.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира гласни доказателства – разпит на свидетеля И. К. К.; претендира възстановяване на разноски за водене на делото; представил е и „писмени бележки“, с които за първи път е въвел твърдение, че Т. е подал заявлението за преместване на друга длъжност, „против волята си, тъй като е бил принуден, под заплахата да бъде дисциплинарно уволнен“.

Ответникът: оспорва жалбата; не представя доказателства, извън тези, налични в административната преписка; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след извършения анализ на доказателствата и на доводите на страните мотивира следните изводи по съществото на спора.

Доказателствата – писмен и гласни дават основание на Съда да приеме за установени следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателят Т. И. Т. е заемал по служебно правоотношение длъжността „началник“ на Отдел „Пътна Полиция“, при Столичната дирекция на МВР. С оспорваната Заповед № 8121к-5564/30.03.2020 г. министърът на МВР, като се позовавал на подадено от служителя Заявление, рег. № 513з-23382/19.03.2020 г. (на л. 8 от делото) и на основание чл. 164, ал. 1 от ЗМВР е преназначил комисар Т. Т. „на ръководна длъжност началник на Сектор „Охранителна Полиция“, Районно управление на МВР [населено място], със специфично наименование „главен инспектор“. С цитираното заявление е поискано преназначаване, именно на тази длъжност.

Единственият порок на оспорваната заповед, заявен с жалбата до Съда е за липса на конкретни мотиви, въз основа на какви обстоятелства е прието наличие на основания за преместване на полицейския служител. С писмената защита адвокатът-пълномощник твърди нищожност на заповедта, поради това, че заявлението за преместване е подадено против волята на Т. Т., след заплахи да бъде уволнен дисциплинарно.

Жалбата е неоснователна.

Приема се от правната теория и от съдебната практика, че нищожен е този административен акт, който не отговаря на изискванията за валидност. Нищожността е такова състояние или качество на акта, при което той не е годен да породи целените правни последици. Основанията за оспорване на административните актове, регламентирани с чл. 146 АПК следва да бъдат приемани и като изисквания за законосъобразност на тези актове. Не всички от изброените в разпоредбата основания обаче, представляват и основания за нищожност на един административен акт. Такова основание несъмнено ще бъде липсата на компетентност на издателя на акта (чл. 146, т. 1), т.е. липсата на надлежно овластяване на този орган да се произнася по определен въпрос, поради липса на материална, родова или местна компетентност. Несъобразяването с изискването на чл. 146, т. 2 АПК за спазване на установената форма на административния акт (чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК) – липса на мотиви ще бъде основание за прогласяване нищожността му, само тогава, когато е налице пълно несъобразяване – липса на каквито и да било мотиви и липса на реквизитите, упоменати в ал. 2 на чл. 59 АПК или поне на тези по т.т.1, 3, 4, 5, 8. Наличието на други пороци, извън изброените – тези по т.т. 3, 4, 5 на чл. 146 АПК ще представляват основания за отмяна на акта, като незаконосъобразен. Като основание за нищожност на административен акт, издаден след подадено от активно легитимирана страна волеизявление би бил нищожен, ако това изявление е направено при липса на съгласие, под чуждо давление (натиск, принуда, заплаха и пр.).

В контекста на горните разсъждения Съдът приема, че Заповед № 8121к-5564/30.03.2020 г. на министъра на Министерство на вътрешните работи е материално и процесуално законосъобразен индивидуален административен акт и не е нищожна, защото: е издадена от компетентен административен орган – министъра на МВР; съдържа (противно на жалбоподателските твърдения) мотиви, доколкото се позовава изрично на чл. 164, ал. 1 ЗМВР и на подаденото заявление за преместване; посочени са фактически и правни основания за издаването. Правните последици за жалбоподателя, от Заповед № 8121к-5564/30.03.2020 г. – преназначаване на друга длъжност са настъпили след подадено от него Заявление, рег. № 513п-23383/19.03.2020 г. с текст: „Моля, на основание чл. 164, ал. 1 от Закона за МВР да бъда преназначен на длъжност началник на сектор „Охранителна Полиция“ в

Районно управление – А...“. Според разпоредбата на чл. 164, ал. 1 ЗМВР „държавният служител може да бъде преназначен по негово искане на друга не по-висока длъжност“. Това означава, че органът по назначаване може и да не уважи искането, но не може да преназначи по своя инициатива държавния служител „на друга, не по – висока длъжност“, ако самият служител не е заявил воля за това. Разпоредбата на чл. 5, чл. 164 не позволява преназначаване на служители, заемащи „изпълнителска или по-висока длъжност, на младши изпълнителски длъжности“, но в случая тази забрана не е пренебрегната, тъй като, макар длъжността „главен инспектор“ да е по – ниска от „комисар“, понеже е присъща за „началник сектор“, не е младши изпълнителска длъжност. Условието, поставено от разпоредбата на чл. 164б ЗМВР е, преназначаването по чл. 164, ал. 1 с.з. да бъде извършено, само, ако служителят отговаря на изискванията за заемане на длъжността. За процесния случай жалбоподателят не твърди и Съдът не установява такова несъответствие, предвид новата длъжност „началник“ Сектор „Охранителна Полиция“, в РУ – МВР [населено място].

Освен гореизложеното, с оглед твърденията на адвоката – пълномощник Съдът дължи да се произнесе, дали подателят на жалбата, чиято е тежестта на доказване установява и доказва по несъмнен начин, спрямо него да е била осъществена принуда, да подаде Заявление, рег. № 513п-23383/19.03.2020 г. Според Съда, такова доказване не бе проведено успешно. Както в жалбата, така и в писмената защита липсва ангажиране с конкретно твърдение за това, кой персонално е оказал натиск върху Т. Т. да поиска писмено преместването си в РУ- А.. Разпитаният свидетел К., който твърди да познава Т. Т. сочи, че: се пенсионира „преди три години“ (2018 г.), като началник на отдел в СДВР, но продължил да работи на същата длъжност и след пенсионирането, до 01.05.2020 г., когато бил освободен; оспорил е пред Административен съд София град заповедта за освобождаването си, за което е налично адм. дело № 4381/2020 г. Твърди: да познава Т. Т. „като колега“, от десет години, но без да са били „особено близки“ и „понастоящем нямат отношения“, но се чули „по повод настоящото дело“; за периода м. януари-м. май, 2020 г. знае, понеже Т. му споделил, за оказван натиск „от ръководството“ да подаде молба за преместване, каквото той не желаел; преди да бъде преместен, в СДВР на Т. била определена стая (работен кабинет), в която нямало телефон и мебели; Т. не е посочил конкретно длъжностно лице, което му оказвало натиск. Така, жалбоподателските твърдения за оказан „натиск“ и/или принуда да подпише и подаде Заявление, рег. № 513п-23383/19.03.2020 г., не е доказано. Показанията на св. К. за това, че преди да бъде преместен на новата длъжност Т. Т. е пребивавал не в сградата на Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, а в необорудвана стая, в самата Дирекция, преценени като косвено доказателство за евентуалното му дискредитиране, също не доказват безспорно, че заявлението е подадено след принуда от страна на неназовано лице/лица.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, определено на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, ал. 3, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 14311/28.05.2020 г. от Т. И. Т., против ЗАПОВЕД № 8121к-5564/30.03.2020 г. на министъра на Министерство на вътрешните работи, с която жалбоподателят, от началник на Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е бил преназначен на длъжността „началник“, Сектор „Охранителна Полиция“, при Районно управление на МВР – А..

ОСЪЖДА Т. И. Т. – Е.: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: